

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. M. kwoty 347,12 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 10 maja 2013 r., do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

W uzasadnieniu pozwu, wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wskazała, że wnosi o wydanie nakazu zapłaty na podstawie umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych (w tym dostępu do Internetu), łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym (...) SA, a także na podstawie wyciągu z księgi rachunkowej Funduszu o numerze (...), który to dokument stanowi dokument urzędowy w zakresie dokonania na jej rzecz przelewu wierzytelności, zgodnie z art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004 r. o funduszach inwestycyjnych. Przepis ten stanowi wprost, iż księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Dalej strona powodowa podała, że pozwany z tytułu przedmiotowej umowy winien był uiścić na rzecz wierzyciela pierwotnego kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu, czego jednak nie uczynił, co potwierdzają dodatkowo załączone do pozwu dokumenty księgowe. Nadto podała, że Fundusz, którego organem upoważnionym do reprezentowania jest (...) z siedzibą w W., nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 22.08.2012 r. wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego, a wynikającą wprost z łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a w zasadzie w związku z jej nienależytym wykonaniem, w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Wskazała także, że w przypadku kwestionowania przez pozwanego faktu zawarcia przedmiotowej umowy przelewu wierzytelności pomiędzy nią a wierzycielem pierwotnym, a także faktu, iż dług pozwanego był przedmiotem wyżej wymienionej umowy cesji, wnosi dodatkowo o dopuszczenie dowodu z tego dokumentu wraz z pełną treścią załącznika do umowy cesji, który znajduje się w jej posiadaniu. Nie został on załączony w całości z uwagi na ochronę danych osobowych pozostałych dłużników, których zadłużenie było przedmiotem tej samej umowy cesji. Dochodzona w niniejszym postępowaniu wierzytelność ujawniona jest zaś w księdze rachunkowej Funduszu, o której mowa wyżej. W przypadku kwestionowania przez pozwanego autentyczności powyższego dokumentu, a także faktu, iż dług pozwanego był przedmiotem cesji dokonanej wyżej wymienioną umową przelewu wierzytelności, wniosła dodatkowo o dopuszczenie dowodu

z opinii biegłego księgowego na okoliczność istnienia wymagalnej należności pozwanego względem niej, na podstawie całości dokumentacji posiadanej przez Fundusz w jego siedzibie, a związanej z niniejszą sprawą. Wskazała również, że na wartość przedmiotu sporu składają się: kwota 300 zł, stanowiąca nieuiszczoną wartość ekwiwalentu za dostarczone usługi telekomunikacyjne oraz kwota 47,12 zł, stanowiąca skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od należności głównej od dnia 23.02.2012 r. Podała też, że domaga się ponadto odsetek od niespłaconej kwoty długu od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 22 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić stronie powodowej kwotę 347,12 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 90 zł tytułem kosztów procesu albo wnieść

w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany, zgłaszając zarzut przeciwko żądaniu pozwu nieistnienia wierzytelności zgłoszonej pod osąd, wniósł o uchylenie nakazu zapłaty

i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego

w kwocie 77 zł. Nadto wniósł o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia oryginału umowy Internet z usługą tv i telefonią internetową w technologii satelitarnej numer (...) z dnia 23 sierpnia 2011 r. oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu badań pisma na okoliczność, czy podpis o treści (...) na tej umowie został nakreślony przez niego. W uzasadnieniu sprzeciwu zaprzeczył, aby łączyła go z poprzednikiem prawnym powodowego Funduszu umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w oparciu o którą poprzednik prawny strony powodowej wystawił faktury wskazane w uzasadnieniu pozwu. Uzasadniając zaś zarzut nieistnienia wierzytelności zgłoszonej pod osąd wskazał, że umowa wskazana wyżej nie została podpisana przez niego, to jest podpis o treści (...) w miejscu abonenta nie jest jego podpisem. Podniósł również, że po otrzymaniu przez poprzednika prawnego strony powodowej faktury nr (...), pismem z dnia 24.10.2011 r. zwrócił się o wyjaśnienie zasadności naliczenia opłaty za usługi internetowe, których świadczenia nie zamawiał. Także

w późniejszym czasie kilkakrotnie pisemnie informował poprzednika prawnego powodowego Funduszu, iż nigdy nie zamawiał usługi internetowej z usługą tv i telefonią internetową, świadczonej przez (...) SA i nie podpisał umowy na takie usługi, a złożony na umowie podpis nie jest jego podpisem. W tym stanie rzeczy, skoro pomiędzy poprzednikiem prawnym strony powodowej a nim brak jest stosunku prawnego, z którego strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, powództwo winno ulec oddaleniu.

Postanowieniem z dnia 13.08.2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz „przekazał rozpoznanie sprawy” tutejszemu Sądowi.

W piśmie procesowym z dnia 24 października 2013 r. strona powodowa dodatkowo wskazała, że pozwany związany był z wierzycielem pierwotnym (cedentem) umową, której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych, umożliwiających pozwanemu wykonywanie połączeń telefonicznych, a także dostęp do innych usług, za które pozwany winien był uiszczać opłatę abonamentową oraz opłatę za wykorzystane impulsy i transfer danych według cennika zawartego w umowie. Załączyła ponadto umowę łączącą (...) SA i pozwanego, wnosząc o dopuszczenie dowodu z tego dokumentu na okoliczność wykazania essentialia negotii łączącego strony umowy stosunku prawnego, a także faktury/noty obciążeniowe, wystawione w związku z tą umową, które pomimo obowiązku pozwanego nie zostały zapłacone. Wobec powyższego podtrzymała wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego zawarty w pozwie jedynie

w przypadku kwestionowania przez pozwanego faktu zawarcia ww. umowy i braku zapłaty kwot wskazanych w fakturach/notach obciążeniowych. Z załączonej umowy przelewu wierzytelności i wyciągu z ksiąg Funduszu bezsprzecznie wynika natomiast to, iż doszło do skutecznej cesji wierzytelności na jego rzecz, a co potwierdza także jego legitymację czynną w niniejszym postępowaniu. Podniosła także, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, to pozwany winien udowodnić fakt niweczący, iż ewentualnie uiszczył kwoty wskazane

w fakturach/ notach obciążeniowych, wynikające z łączącej strony umowy, a obiektywnie tego nie zrobił.

Na rozprawie w dniu 02 grudnia 2013 r. pozwany, ustosunkowując się do pisma strony powodowej z dnia 24 października 2013 r. podał, że umowy dołączone do powyższego pisma nie stanowiły podstawy wystawienia noty obciążeniowej z dnia 09 lutego 2012 r.

W jego przekonaniu podstawą wystawienia tej noty była umowa powołana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, na co wskazuje inny jego adres niż na umowach załączonych do tego pisma procesowego. Wniósł o dopuszczenie dowodu z kopii powyższej umowy, składając ją do akt, podtrzymując jednocześnie wniosek o zobowiązanie strony powodowej

do przedłożenia oryginału tej umowy. Uwzględniając ten wniosek pozwanego Sąd zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do złożenia w terminie 14 dni oryginału umowy Internet z usługą tv

i telefonią internetową w technologii satelitarnej numer (...) z dnia

23 sierpnia 2011 r., której odpis został złożony przez pozwanego na rozprawie.

W wyznaczonym terminie, mimo przedłużenia tego terminu i ponaglenia Sądu, powyższy dokument nie został nadesłany przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. M. związany był z wierzycielem pierwotnym (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umową o świadczenie usługi neostrada tp oraz umową o świadczenie usługi telefonii internetowej. Za świadczenia te pozwany obowiązany był uiszczać opłaty według cenników zawartych w umowach, na podstawie wystawionych faktur (not obciążeniowych).

Notą obciążeniową nr (...) z dnia 09 lutego 2012 r. wierzyciel pierwotny naliczył zaś pozwanemu odszkodowanie za zestaw LiveBox w kwocie 300 zł.

Dowód: kserokopie umowy o świadczenie usługi neostrada tp numer (...)

z dnia 21 września 2006 r., umowy o świadczenie usługi telefonii internetowej numer (...) z dnia 10 listopada 2007 r. i aneksu do umowy o świadczenie usługi neostrada tp nr (...) z dnia 18 października 2008 r.; kserokopia noty obciążeniowej nr (...) z dnia 09 lutego 2012 r.

Podstawy wystawienia noty obciążeniowej nr (...) z dnia 09 lutego 2012 r. nie stanowiły jednak wyżej wymienione umowy, lecz umowa Internet z usługą tv

i telefonią internetową w technologii satelitarnej numer (...) z dnia

23 sierpnia 2011 r., której odpis został złożony przez pozwanego, na co wskazuje między innymi inny adres pozwanego na tej umowie.

Dowód: odpis umowy Internet z usługą tv i telefonią internetową technologii satelitarnej numer (...) z dnia 23 sierpnia 2011 r., złożony przez pozwanego.

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 marca 2012 r. wierzytelność wynikającą z powyższego zobowiązania nabyła strona powodowa (...) z siedzibą

w W..

Dowód: umowa ramowa cyklicznej sprzedaży wierzytelności z dnia 28 marca 2012 r., zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 05 września 2012 r.

Pismem z dnia 05 września 2012 r. strona powodowa wezwała pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 320,80 zł z tytułu przeniesionej wierzytelności.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 05 września 2012 r.

Dochodzona w niniejszym postępowaniu wierzytelność w kwocie 347,12 zł, obejmującą kapitał w kwocie 300 zł i odsetki ustawowe naliczone od kwoty należności głównej za okres od 23.02.2012 r. do 09.05.2013 r. w kwocie 47,12 zł, ujawniona jest

w wyciągu z księgi rachunkowej powodowego Funduszu z dnia 09 maja 2013 r.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 09 maja 2013 r.

Po otrzymaniu przez pozwanego od poprzednika prawnego strony powodowej faktury nr (...), opiewającej na kwotę wskazaną w nocie obciążeniowej, pismem

z dnia 24 października 2011 r. zwrócił się on o wyjaśnienie zasadności naliczenia opłaty za usługi internetowe, których świadczenia nie zamawiał. Także w późniejszym czasie kilkakrotnie pisemnie informował on poprzednika prawnego powodowego Funduszu, iż nigdy nie zamawiał usługi internetowej z usługą tv i telefonią internetową, świadczoną przez (...) SA i nie podpisał umowy na takie usługi, a złożony na umowie podpis nie jest jego podpisem.

Dowód: pisma pozwanego do poprzednika prawnego strony powodowej z dnia

24 października 2011 r., 30 listopada 2011 r. i 12 grudnia 2011 r.

Biegła sądowa z zakresu badania pisma ręcznego E. K. (1) w opinii pisemnej stwierdziła, że podpis znajdujący się na umowie Internet z usługą tv

i telefonią internetową w technologii satelitarnej numer (...) z dnia

23 sierpnia 2011 r. o brzmieniu (...) nie został sporządzony przez osobę, która tymi danymi się sygnuje i której próbki pisma zostały dostarczone do badań jako materiał porównawczy, czyli podpis ten nie został sporządzony przez pozwanego. Opinia ta ma charakter bardzo prawdopodobnej, a nie kategorycznej, albowiem w przypadku materiału nieoryginalnego, lecz w kserokopii, nie może być kategoryczna.

Dowód: opinia pisemna biegłej sądowej E. K. z dnia 22.08.2012 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne.

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. W niniejszej sprawie powodowy Fundusz na uzasadnienie swojego żądania, poza wskazywaną w pozwie „łączącą strony Umową, której przedmiotem było świadczenie na rzecz strony pozwanej usług telekomunikacyjnych (w tym dostępu do Internetu)”, powołała się na wystawiony na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, ze zm.) wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, potwierdzający – jego zdaniem – zadłużenie pozwanego wynikające z tej umowy. Z dokumentu tego wynika zaś, że na dzień wystawienia wyciągu zadłużenie pozwanego wobec Funduszu wynosiło w sumie kwotę 347,12 zł. Na kwotę tego zadłużenia składały się zaś: należność główna w kwocie 300 zł i odsetki ustawowe w kwocie 47,12 zł. Samo dokonanie zapisu w księgach Funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się jednak z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak jest bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy Funduszu nie mają więc wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy też podnieść, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 powołanej ustawy prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w art. 194 powołanej ustawy stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładni. Konkludując, domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu (tak uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07 października 2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010/4/51). Powyższe wywody są tym bardziej istotne, iż z dniem 25 lipca 2011 r. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi już samodzielnej podstawy dochodzenia roszczenia, w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku (P 1/10, Dz. U. z 25 lipca 2011 r. Nr 152, poz. 900), który orzekł, że art. 194 ustawy

z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Oznacza to, że strona powodowa winna była wskazać jeszcze inne dowody na istnienie dochodzonej wierzytelności, czego nie uczyniła. Dotyczy to w szczególności dokumentu w postaci umowy Internet z usługą tv i telefonią internetową w technologii satelitarnej numer (...) z dnia 23 sierpnia 2011 r., której odpis został złożony przez pozwanego, a do której złożenia w oryginale Sąd zobowiązał stronę powodową. Obowiązku tego strona powodowa jednak nie wykonała aż do zamknięcia rozprawy. Jest to o tyle istotne, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaprzeczył, aby łączyła go z poprzednikiem prawnym strony powodowej umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w oparciu o którą poprzednik prawny powodowego Funduszu wystawił fakturę wymienioną w liście dowodów. Zarzucił też, że umowa wskazana wyżej nie została podpisana przez niego, to jest podpis o treści (...) w miejscu abonenta nie jest jego podpisem. Autentyczność zaś podpisu złożonego przez pozwanego na tej umowie została na jego wniosek poddana opinii biegłej z zakresu badania pism ręcznego. Z opinii tej wynika, że podpis znajdujący się na umowie Internet z usługą tv i telefonią internetową w technologii satelitarnej numer (...) z dnia 23 sierpnia 2011 r. o brzmieniu (...) nie został sporządzony przez osobę, która tymi danymi się sygnuje i której próbki pisma zostały dostarczone do badań jako materiał porównawczy, czyli podpis ten nie został sporządzony przez pozwanego. Opinia ta wprawdzie ma charakter bardzo prawdopodobnej,

a nie kategorycznej, ale wiąże się to tylko z tym że do badań został dostarczony materiał nieoryginalny, czyli kserokopia powyższego dokumentu.

Należy też wskazać, że w świetle przepisu art. 509 k.c. przedmiotem przelewu wierzytelności może być tylko wierzytelność wynikająca z istniejącego stosunku prawnego,

a skoro pomiędzy wierzycielem prawnym a pozwanym nie istniał stosunek prawny, z którego strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, powództwo winno ulec oddaleniu.

Z powyższych względów, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak

w punkcie I wyroku.

W rozpoznawanej sprawie Skarb Państwa poniósł tymczasowo część wydatków na opinię biegłej w kwocie 630,93 zł. W związku z powyższym, stosownie do przepisów art. 113 ust. 1 w zw. art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał stronie powodowej uiścić z tego tytułu tę kwotę na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie. Zgodnie bowiem ze wskazanymi przepisami wydatkami tymi sąd

w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku przepisu art. 98 k.p.c. Stąd orzeczenie jak w punkcie II wyroku.

Według z kolei przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana

jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw

i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie natomiast z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach

i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle wskazanych przepisów, na koszty procesu poniesione przez pozwanego składały się: wynagrodzenie adwokata w kwocie 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie (...) (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 461) wydatki na opinię biegłego w kwocie 300 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 317 zł. Należało przy tym obciążyć stronę powodową tymi kosztami, gdyż w całości przegrała ona niniejszy proces.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak

w punkcie III wyroku.

Z/

- 1) odnotować;
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. strony powodowej;
- 3) kal. 14 dni od doręczenia.

16.10.2014 r.